

Citim despre Vera Moore de pe internet că era o pianistă neo-zeelandeză care l-a ajutat pe Constantin Brâncuși la corespondența în limba engleză. Se spune că ar fi fost secretara lui Brâncuși vreme de 15 ani. Dar credem că Brâncuși înțelegea prin secretaire un dulăpior de lemn sculptat manual în care arunca ori păstra scrisorile de peste ocean. În 1934 ea naște un copil pe care Brâncuși nu îl recunoaște. Evident, era un secret; Vera Moore îi atribuie copilului următorul prenume: John Constantin Brâncuși. Numele Moore. Unul dintre discipolii lui Constantin Brâncuși purta numele Henry Moore, tot sculptor, care aprecia în 1937: „Brâncuși este acela care a dat epocii noastre conștiința formei pure. Nu este exclus ca între Vera și Henry să fi fost o relație de rudenie îndepărtată. Deci Brâncuși, destul de macho și categoric cu Vera Moore îi interzice Verei ca copilul să poarte numele său. În consecință, Vera îi atribuie copilului acel prenume, cu promisiunea fermă la insistențele copilului după ce mai crește că îi va dezvălui peste ani identitatea tatălui. Un secret tare bine conservat.

Dar cum s-a născut copilul ? C-tin Brâncuși era discret și asemenea unui călugăr. Dar poate foloseau baia comună. De aceea, adesea e nevoie și de toaletă de serviciu. Să se fi șters Vera cu un prosopel care avea urmele unei poluții nocturne ale Maestrului ? Nu știm. Secretul a fost bine păstrat până la decesul de curând al neozeelandezului, artist fotograf la „Crazy Horse”. Să fi fost o răzbunare a Principesei X ? Sau o formă de admirație a Verei Moore pentru artistul Brâncuși ? Optăm pentru ultima variantă.

Vera a primit un cap intitulat „Prometeu”, modelat dintr-un mortar având ca liant un ciment negricios, aflat pe site-ul unei cunoscute case de licitații și pentru că poartă semnătura artistului este evaluat la circa 1,7 milioane dolari. Ceea ce pentru Brâncuși era un press-papier, iar Vera îl ținea pe pian, e considerată o operă inestimabilă. Evident e de mici dimensiuni, dar foarte scumpă.

Comparativ cu Margit Pogány, Vera nu a beneficiat de reprezentări, deci C-tin Brâncuși nu a fost tare atașat de caligrafia ei. Iar în seria principesa X, pare că Brâncuși ar fi fost exploatat de către o Marie Bonaparte devoratoare; Brâncuși redă ce era central în mintea principesei: un falus erect cu un scrot în partea de jos (la bază). Suficient de obscenă pentru a fi refuzat inclusiv de un salon de artă avangardistă. Seria e tot organică, dar masculină. Totuși,

dintr-un poem al unui suedez trăitor în America, aflăm că e vorba chiar despre un bust cu o coafură modernă, deci nici vorbă de interpretarea anterioară. E vorba de poemul din 1922 al dlui. Carl Sandburg, cumnat al lui Edward Steichen, fotograf, un mare prieten al lui Brâncuși. (din Revista Brâncuși Nr. 1/2016, pag. 182).

Redăm un pasaj din poem: "Brancusi is a galoot; he saves tickets to take him nowhere; a galoot with his baggage ready and no timetable; oh yes, Brancusi is a galoot; he understands birds and skulls so well, he knows the hang of the hair of the coils and plaits on a woman's head, he knows them so far back he knows where they came and where they are going ; he is fathoming down for the secrets of the first and the oldest makers of shapes". No comment.

Iar dna. Doina Lemny scrie despre faptul că ședința Academiei Române din 1951 privea acceptarea dlui. C-tin Brâncuși în rândul academicienilor și nu privea donarea operelor de artă către statul român (dar acest lucru nu ar fi rău)....

Scris pro-bono trei noiembrie 2021, trimis la sighet-online, revizuit 11 noiembrie.

Scris de Gheorghita N. Dobre și Valentin-Claudiu I. Dobre din surse scrise și internet